

Agatha Christie

En toen waren er
nog maar...

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

In een hoekje van een rookcoupé eerste klasse zat rechter Wargrave, die sinds kort met pensioen was, aan zijn sigaar te trekken en intussen met belangstelling het politieke nieuws in de *Times* door te kijken.

Hij legde de krant neer en wierp een blik uit het raam. De trein reed op dat ogenblik door Somerset.

Hij raadpleegde zijn horloge. Nog twee uur!

In gedachten ging hij na wat er in de kranten over Negereiland geschreven was. Een Amerikaanse miljonair, die verzot was op zeilen, had het eiland gekocht. Dit bericht werd aangevuld met een beschrijving van het luxueus ingerichte, moderne huis, dat hij op het kleine eiland aan de kust van Devon had laten bouwen. Het toeval wilde dat de derde vrouw van deze Amerikaanse miljonair last van zeeziekte had, met het gevolg dat het huis en het eiland weer verkocht werden. Verscheidene aanlokkelijke advertenties waren in de bladen verschenen. Daarna kwam de simpele mededeling dat het huis verkocht was aan een zekere meneer Manth. Hierop waren de geruchten losgekomen. In werkelijkheid zou Negereiland

gekocht zijn door Gabriëlle Turl, de filmster uit Hollywood. Zij wilde daar enige maanden in volkomen rust doorbrengen! Eén krant had voorzichtig laten doorschemeren dat het moest dienen als verblijf voor een lid van het vorstenhuis! Een ander blad wist te vertellen dat het bestemd zou zijn voor de jonge Lord L., die zich eindelijk door Cupido zou hebben laten overwinnen! Een derde blad wist zeker dat het gekocht was door het Ministerie van Marine om er bepaalde, zeer geheime, experimenten te laten uitvoeren.

Ja. Negereiland stond ongetwijfeld midden in de publieke belangstelling.

Rechter Wargrave haalde een brief uit zijn zak. Het schrift was vrijwel onleesbaar, maar hier en daar sprongen woorden met een onverwachte duidelijkheid naar voren. *'Beste Lawrence ... zo lang geleden dat ik iets van je hoorde... je moet naar Negereiland komen... een verrukkelijk oord en zoveel om over te praten... oude tijden... gemeenschap met de natuur... koesteren in zonnenschijn... 12.40 uit Paddington... tref je in Oakbridge.'* De zwierige ondertekening luidde: *'Constance Culmington'*.

Rechter Wargrave ging in zijn herinnering na wanneer hij Lady Culmington voor het laatst

had gezien. Dat was nu zeven, nee, acht jaar geleden. Zij stond toen op het punt naar Italië te gaan om zich daar in de zon te koesteren en een te zijn met de natuur. Daarna, zo had hij gehoord, was zij doorgereisd naar Syrië, met het doel zich in een nog fellere zon te koesteren.

Hij overwoog dat Constance Culmington precies het soort vrouw was om een eiland te kopen en zich met een sfeer van geheimzinnigheid te omringen. Rechter Wargrave knikte goedkeurend over deze logica en hij bleef doorknikken. Hij was namelijk al denkende ingedut.

Vera Claythorne zat met vijf andere reizigers in een derdeklas-coupé. Zij steunde haar hoofd tegen de bank en sloot de ogen. Het was heet in de trein! Nu zou het heerlijk zijn aan zee! Een geluk dat zij dit baantje gekregen had. Als je een vakantiebetrekking zocht, betekende dat bijna altijd passen op een zwerm kinderen. Baantjes als tijdelijk secretaresse waren veel moeilijker te krijgen... Zelfs het plaatsingsbureau had haar niet veel hoop gegeven.

En toen was die brief gekomen.

‘Het bureau voor kantoorpersoneel heeft u aanbevolen. Men schijnt u daar persoonlijk te kennen. Ik zal u gaarne het gevraagde salaris betalen en verwacht dat u uw werkzaamheden op 8 augustus begint. Uw trein vertrekt te 12.40 van Paddington. Aan het Station Oakbridge zal men u komen afhalen. Ik sluit hierbij vijf pond in voor de eerste onkosten.

Hoogachtend, Nancy Isabelle Manth.’

Het briefhoofd luidde: Negereiland, Stick-lehaven, Devon... Negereiland! Er was in de kranten de laatste tijd over niets anders geschreven! Allerlei vage toespelingen en interessante geruchten! Hoewel het meeste waarschijnlijk niet juist was, stond het toch vast dat een miljonair het huis had laten bouwen en dat het ’t summum van luxe moest zijn.

Vera Claythorne, uitgeput na een inspannend schooljaar, dacht bij zichzelf: ‘Gymnastieklerares aan een derdeklas school is ook niet veel zaaks... Als ik maar een baantje aan een behoorlijke school kon krijgen.’

Maar de moed zonk haar in de schoenen, toen ze bedacht: ‘Ik mag blij zijn dat ik dit tenminste heb! De mensen houden tenslotte niet van een gerechtelijk vooronderzoek, zelfs al ben

ik van iedere schuld vrijgesproken.’ De rechter had zich zelfs waarderend uitgelaten over haar tegenwoordigheid van geest en haar moed. Een vooronderzoek had eigenlijk niet beter kunnen verlopen. En mevrouw Hamilton was de vriendelijkheid in eigen persoon geweest – alleen Hugo... *Maar zij wilde niet meer aan Hugo denken!*

Plotseling huiverde zij, ondanks de hitte in de coupé, en zij wenste dat zij niet naar zee ging. Scherpomlijnd rees een beeld voor haar op. *Het hoofd van Cyril opduikend en weer wegzinkend, op weg naar de rots...* Op en neer – op en neer... En zijzelf, met kalme, geoefende slagen achter hem aan zwemmend, terwijl zij maar al te zeker wist dat zij niet op tijd zou komen...

De zee – diep en warm blauw – de ochtenden, liggend op het strand doorgebracht – Hugo – Hugo, die gezegd had dat hij van haar hield.

Zij moest niet aan Hugo denken...

Zij deed haar ogen open en keek de man die tegenover haar zat onvriendelijk aan. Een lange man met een bruin gezicht, lichte ogen, die vrij dicht bij elkaar stonden, en een aanmatigende, bijna wrede mond.

Zij dacht: ‘Ik zou durven wedden dat hij heel

wat van de wereld gezien en interessante dingen beleefd heeft...’

Philip Lombard nam zijn overbuurvrouw met een blik van zijn scherpe ogen op en overwoog: ‘Best aantrekkelijk – maar zij heeft iets van een schooljuffrouw.’ Een koelbloedige tante, iemand die voor zichzelf kan opkomen. Hij zou best kennis met haar willen maken...

Hij fronste het voorhoofd. Nee, niets daarvan. Hij moest zijn hersens bij zijn werk houden. Wat was er eigenlijk aan de hand? Die kerel was verdraaid geheimzinnig geweest.

‘U kunt ja of nee zeggen, kapitein Lombard.’

Hij had peinzend geantwoord: ‘Dus honderd pond?’

Hij had dit op zo’n onverschillige toon gezegd alsof honderd pond niets voor hem betekende. Honderd pond, terwijl hij nog net genoeg geld voor één maaltijd in zijn zak had. Hij had echter de indruk gekregen dat hij die vent niet van de wijs had gebracht, dat die alles van hem wist.

Op dezelfde onverschillige toon had hij gevraagd: ‘En u kunt mij niets meer vertellen?’

De heer Morris had zeer beslist met een rustig gezicht nee geschud. ‘Nee, kapitein Lombard, dat is alles. Mijn lastgever weet dat u

uw mannetje staat. Ik heb opdracht u honderd pond ter hand te stellen. In ruil daarvoor moet u naar Sticklehaven in Devon reizen. U moet in Oakbridge uit de trein stappen. Iemand zal daar met een auto op u wachten en u naar Sticklehaven brengen. Vandaar zal een motorboot u naar Negereiland overzetten. Daar moet u steeds bereikbaar blijven.'

Lombard had kortaf gevraagd: 'Hoe lang?' 'Hoogstens een week.'

Kapitein Lombard trok aan zijn snorretje en zei: 'U begrijpt toch wel dat ik niets op mij neem dat in strijd is met de wet?'

Terwijl hij dit zei, nam hij de ander zeer scherp op. Er speelde een zweem van een glimlach op de lippen van de heer Morris, toen deze ernstig antwoordde: 'Als men u iets onwettigs voorstelt, staat het u natuurlijk vrij u terug te trekken.'

De gluiperd had geglimlacht! Het maakte de indruk dat hij heel goed wist dat voor de daden van Lombard in het verleden wettigheid niet altijd een eerste vereiste geweest was...

Nu trok er een glimlach om Lombards mond.

Het was een paar keer op het kantje af geweest! Maar hij was er altijd goed afgekomen. Er was tenslotte niet veel waartoe hij niet be-

reid was... Nee, er was niet veel waartoe hij niet bereid zou zijn. Hij kreeg zo de indruk dat hij zich op Negereiland best vermaken zou.

In een niet-roken coupé zat mejuffrouw Emily Brent – kaarsrecht, zoals haar gewoonte was. Zij was vijfenzestig jaar en zij hield niet van dat gehang. Haar vader, een kolonel van het oude slag, had altijd op de houding van zijn kinderen gelet.

De tegenwoordige generatie liet zich schandelijk gaan – zowel in houding als op ieder ander gebied.

Mejuffrouw Brent zat daar, gehuld in een atmosfeer van rechtschapenheid en onbuigzame principes, in haar volle derdeklas-coupé en trok zich niets aan van het ongemak en de hitte. Iedereen maakte tegenwoordig overal zo'n drukte van! Voor het trekken van een kies moest men een injectie hebben – als iemand niet kon slapen nam hij slaapmiddelen in. Iedereen had gemakkelijke stoelen en kussens nodig en de meisjes hadden elke vorm van ingetogenheid laten varen, vooral aan het strand.

Mejuffrouw Brent klemde haar lippen op elkaar. Zij zou graag aan zekere mensen een voorbeeld willen stellen.

Ze herinnerde zich haar zomervakantie van vorig jaar. Maar dit jaar zou het anders zijn. Negereiland...

In gedachten herlas zij de brief die zij al zoveel malen gelezen had.

‘Waarde mejuffrouw Brent, Ik hoop dat u zich mij nog herinnert. Een paar jaar geleden waren wij beiden in augustus te Belhaven, en ik kreeg toen de indruk dat wij veel gemeen hadden. Ik begin dit jaar een eigen pension op een eilandje aan de kust van Devon. Ik meen dat er behoefte is aan een gelegenheid waar men goed en eenvoudig kan eten en waar aardige, ouderwetse mensen komen. Niet van die schaars geklede juffrouwen, die halve nachten de grammofoon spelen. Het zou mij heel veel genoegen doen als het u mogelijk zou zijn uw zomervakantie op Negereiland door te brengen – als mijn gast natuurlijk en dus zonder kosten. Zou begin augustus u schikken, zo omstreeks de achtste? Met de meeste hoogachting,...’

De handtekening was een krabbel, waarin alleen de N van de eerste en de M van de tweede naam te onderscheiden waren. Emily Brent dacht geërgerd: ‘Waarom schrijft men